φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θέοισιν
ἔμμεν᾽ ὤνηρ ὄττις ἐνάντιός τοι
ἰσδάνει καὶ πλάσιον ἆδυ φωναί-
σας ὑπακούει

καὶ γελαίσας ἰμέροεν· τό μ᾽ ἦ μάν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
ὠς γὰρ <ἔς> σ᾽ ἴδω βρόχε᾽, ὠς με φώνασ᾽
οὐδὲν ἔτ᾽ εἴκει,

ἀλλὰ κὰμ μὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον
δ᾽ αὔτικα χρῶι πῦρ ὐπαδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσι δ᾽ οὐδὲν ὄρημμ᾽, ἐπιρρόμ-
βεισι δ᾽ ἄκουαι,

†ἑκαδε μ᾽ ἴδρως ψῦχρος κακχέεται†, τρόμος δέ
παῖσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
ἔμμι, τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω ᾽πιδεύσην
φαίνομ᾽ ἔμ᾽ αὔται.

ἀλλὰ πὰν τόλματον ἐπεὶ †καὶ πένητα†